

Colecționarul

Nicu Hăloiu

Colecționarul

1

Am fost și eu cândva falnic,
dorind doar să trăiesc demn,
dar mi-a dat Domnul un semn
și demn de milă, azi sunt jalnic!

Așa-s văzut, de-atât s-în stare,
dar nu-i nimic, mă-obișnuiesc
să fiu tratat în mod grotesc
voi suporta, oricât mă doare!

Sunt pedepsit, nu știu de ce,
cândva, voi fi făcut ceva
și-n viața mea de mucava
mi-a rămas doar "asta e"!

Nici cum sunt, nici cum am fost
nu știe nimeni, dar gândesc,
că se va spune-n mod firesc:
așa arată un om prost!

Nu-i vina mea că-așa sunt eu,
ce-am fost cândva și ce-am ajuns,
un om jalnic, demn de plâns,
așa vrea Bunul Dumnezeu!

2

Eu, nici nu cred că suntem oameni,
nici nu cred că suntem vii,
ci doar iluzii prinse-n lumea
atâtor cu suflete pustii!

Ne mână dorul de ceva,
ce-am fi avut, dar s-a pierdut,
suntem doar vise prinse-n somnul
marelui necunoscut!

Nimic din noi nu e etern,
totu-i doar un joc al sortii
și ne-ndreptăm hipnotizați
către împărăția morții!

Nimic în noi nu este viu,
nimic în noi nu este sfânt,
iluzii suntem, fără viață,
prizonieri într-un mormânt!

Totul este făcătură,
totu-i doar închipuire,
iar noi, doar umbre pe o scenă,
măști mișcându-se pe fire!

Cine e în dosul nostru,
cine este păpușarul,
colecționarul care
își aranjează osuarul?